

Levon

อันธพาล แห่งตระกูลเคนต์

백작가의 망나니가 되었다

1

Yu Ryeo-Han (유려한)

เขียน

ATIMA & Novmbr

แปล

ลิขสิทธิ์ © 2014 โดย ATIMA & Novmbr

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับนักอ่านทุกท่านสู่นิยายแฟนตาซีแปลเกาหลีเรื่องดังที่มียอดอ่านกว่า 180 ล้านครั้งบนแพลตฟอร์มออนไลน์ เรตติ้งพุ่งแรงทั้งฉบับนิยายและเว็บตูน จนได้รับการตีพิมพ์เป็นภาษาต่างประเทศทั้งภาษาอังกฤษและภาษาจีน ทางสำนักพิมพ์ขอเชิญนักอ่านทุกท่านโลดแล่นไปในเรื่องราวแฟนตาซีสุดครबरสกับเรื่อง **อัครพาลแห่งตระกูลเคานต์**

จะเป็นอย่างไรถ้าลืมนาทีที่ขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองกลายเป็นตัวละครในนิยาย แถมยังเป็นถึงคุณชายอัครพาลแห่งตระกูลเคานต์ผู้ปกครองอาณาเขตอีกด้วย **คิมรูกซู**พบว่าเขาทะลุมิติเข้ามาในนิยายเรื่อง **กวีเนดวีรชน** ที่ตัวเองอ่านก่อนนอนซึ่งเป็นนิยายเกี่ยวกับการกำเนิดของเหล่าวีรบุรุษผู้กล้า และการต่อสู้บนดินแดนอันกว้างใหญ่ เขาได้สวมร่างของ **เคล เฮนริทส์** บุตรชายคนโตของท่านเคานต์เฮนริทส์ อัครพาลชื่อเสียงฉาวโฉ่ที่ไปหาเรื่องชเวฮัน ตัวเอกนิยายจนโดนอัดเสียนาม

คิมรูกซูไม่มีทางยอมให้ตัวเองลงเอยแบบเดียวกับเคลในต้นฉบับแน่ๆ เขาจะต้องใช้ข้อมูลที่มีเพื่อเอาตัวรอดและมีชีวิตอันสงบสุข อันดับแรกเขาต้องแข็งแกร่งพอจะปกป้องตัวเอง จากนั้นก็หลีกเลี่ยงการปะทะกับตัวเอก จากนั้นก็ส่งตัวอันตรายในบ้านของเขาออกไปพร้อมกับอีกฝ่ายเสียเลย

แต่ดูเหมือนคำว่า 'ชีวิตสงบสุข' จะเป็นดังคำอาถรรพ์ เพราะดูเหมือนชีวิตของเขาจะไม่ได้เรียบง่ายอย่างที่ตั้งใจไว้ ท้ายที่สุดแล้วเขาจะสามารถใช้ชีวิตอย่างสุขสบายดังใจหวังได้หรือไม่ ต้นฉบับนิยายจะเปลี่ยนไปมากเพียงใดเมื่อเคลคนนี้ไม่ใช่เคลตัวจริง

ถ้าทุกท่านพร้อมแล้วก็พลิกหน้าต่อไปกันเลย!

ข้อความ จากนักเขียน

สูดกลิ่นหอมของดอกไม้ที่กำลังผลิบานในฤดูใบไม้ผลิ
ฟังเสียงใบไม้เขียวขจีพลิ้วไหวไปตามสายลมในฤดูร้อน
รู้สึกถึงลมเย็นๆ พัดผ่านผิวหนัง
ท่ามกลางใบไม้ที่ร่วงหล่นในฤดูใบไม้ร่วง
ทอดมองหิมะขาวที่ค่อยๆ ทับถมกันอย่างนุ่มนวลในฤดูหนาว

เรื่องราวที่แทรกอยู่ในชีวิตประจำวันอันแสนธรรมดา
แต่สามารถกลายเป็นรอยยิ้มเล็กๆ กลายเป็นเรื่องที่ทำให้ใจเต้น
และมอบความสุขแก่ใครสักคนได้

ฉันอยากจะเขียนเรื่องราวเหล่านั้น

Yu Ryeo-Han (유려한)

บทนำ

พอสามตาขึ้นมา ผมก็เข้ามาอยู่ในนิยายซะแล้ว

‘กำเนิดวีรชน’

นิยายที่เล่าถึงการถือกำเนิดของเหล่าวีรชนมากมายบนดินแดนอันกว้างใหญ่และการต่อสู้ของพวกเขาผ่านตัวเอกซึ่งเป็นเด็กหนุ่มผู้ทะลุมิติข้ามไปยังอีกโลกหนึ่ง

ผมหลุดเข้ามาในนิยายเรื่องนั้น

แถมยังเป็นถึงคุณชายอันธพาลแห่งตระกูลเคานต์ซึ่งปกครองอาณาเขตของหมู่บ้านที่ตัวเอกผู้ทะลุมิติได้มาเยือนเป็นแห่งแรกอีกด้วย

ทว่าปัญหาคือ หมู่บ้านแห่งนั้นถูกล้างบางจนทำให้ตัวเอกเริ่มจิตใจบิดเบี้ยว

และปัญหาที่ใหญ่กว่านั้นก็คือ ไอ้เจ้าอันธพาลนี่ดันไปหาเรื่องตัวเอกอย่างไม่รู้โอ้ไหนอีเห่น จนถูกอีกฝ่ายอัดซะน่วมเลยนะสิ

“...เป็นเรื่องแล้วสินะ”

ดูเหมือนว่ากำลังจะมีเรื่องใหญ่เกิดขึ้นกับผมในไม่ช้า

แต่มันก็น่าคุ้มค่าที่จะลองดู

1

เมื่อลืมตาขึ้นมา

ชายหนุ่ม รู้สึกถึงมือใครบางคนแตะลงบนร่างกายของเขาอย่างแผ่วเบา ล้มพับสหายบ้านชวนให้คิดถึงฝ่ามือของพ่อแม่ที่ตรากตรำทำงานหนักนั้น ช่างอบอุ่นเหลือเกิน

“นายน้อย เข้าแล้วนะครับ”

ทว่าน้ำเสียงนั้นกลับน่าเกรงขาม ทำเอาเขาชนลุกชันจนต้องลืมตาขึ้นทันที แต่แทนที่จะเห็นแสงแดดยามเช้าส่องสว่างผ่านหน้าต่างเข้ามาอาบไล้ดวงตาของชายหนุ่มอย่างอบอุ่น ทำไมถึงกลายเป็นชายชราคนหนึ่งที่กำลังมองมาด้วยแววตาซีบ่านไปเสียได้

“ทำไมวันนี้ปลุกแค่ครั้งเดียวก็ตื่นแล้วล่ะครับ”

“หา?”

“นายท่านบ่นว่าอยากรับประทานอาหารกับนายน้อยหลังจากไม่ได้ร่วมโต๊ะกันมาพักใหญ่ เห็นที่วันนี้คงจะเป็นไปได้แล้วสินะครับ”

เขามองข้ามไหล่ของชายชราไปยังภาพสะท้อนในกระจก ภาพที่เห็นคือชายหนุ่มอายุราวไม่เกียติสิบปีกำลังสบตากลับมาด้วยสีหน้ากัลลกลืนไม่ว่ามองอย่างไรก็ดูเหมือนว่าชายคนนั้นจะเป็นตัวเขาเอง

“นายน้อยเคล?”

เมื่อชายหนุ่มหันไปตามน้ำเสียงที่เปี่ยมด้วยความเป็นห่วงเป็นใย เขาก็พบกับสายตาเจือแววกังวลจากข้าวรับใช้ชรา ทว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่ความ

ห่วงใยและความกังวลใจนั้น

ชายหนุ่มได้ยินที่อีกฝ่ายเรียกอย่างชัดเจน

‘นายน้อยเคล’

ไม่รู้ทำไมเขาถึงได้รู้สึกคุ้นเคยกับชื่อนี้สัก แต่แล้วก็เผลอพูดมันออกมาจนได้

“เคล เฮนิทูล?”

ชายชรามองเขาราวกับกำลังมองหลานชายแท้ ๆ ของตนเอง

“ครับ นายน้อย ดูท่าคงยังไม่สร้างเมชาติสินะครับ”

คำตอบนั้นคือการยืนยัน ชายหนุ่มพลันนึกถึงอีกชื่อหนึ่งที่มีความสำคัญกับอีกฝ่ายยิ่งกว่าเคล เฮนิทูล ขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

“...ปีครอส”

“หมายถึงลูกชายของกระผมหรือครับ”

“...หัวหน้าพ่อครับ”

“ใช่ครับ ลูกชายกระผมเป็นหัวหน้าพ่อครับ วันนี้นายน้อยอยากจะทำอะไรที่ช่วยแก้อาการเมาค้างด้วยหรือเปล่าครับ”

ทันใดนั้น ชายหนุ่มก็รู้สึกหน้ามืดและเวียนหัวขึ้นมาอย่างฉับพลัน เขาก็มึนงงแล้วยกมือทั้งสองข้างขึ้นกุมขมับ

“นายน้อยยังไม่หายเมาค้างหรือครับ จะให้กระผมเรียกหมอ หรือว่านายน้อยจะอาบน้ำเลยดีครับ”

ชายหนุ่มมองเห็นปลายผมสีแดงระไบหน้าขณะก้มศีรษะลง เส้นผมสีแดงสดนี้ต่างจากตัวเขาที่มีผมสีดำสนิทอย่างสิ้นเชิง

‘เคล เฮนิทูล’ ‘ปีครอส’ และ ‘รอน’ พ่อของปีครอส

ทั้งหมดล้วนเป็นตัวละครที่ปรากฏขึ้นในช่วงต้นของนิยายเรื่อง *กำเนิดวีรชน* ที่เขาอ่านเมื่อคืนแล้วเผลอหลับไป

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นก่อนกวาดตามองไปรอบ ๆ ภาพของห้องนอนที่ปรากฏสู่สายตาทำให้นึกถึงคฤหาสน์เก่าแก่ในยุโรปซึ่งแตกต่างจากเกาหลี่โดยสิ้นเชิง ทุกมุมห้องล้วนได้รับการตกแต่งอย่างวิจิตรหรูหราและมีรสนิยม

“นายน้อย?”

ชายหนุ่มเอ่ยกับรอน ตาแก่ที่แสร้างทำเป็นอ่อนโยนและมีเมตตา
“น้ำเย็น”

“ครับ?”

ตอนนี้เขาต้องการอะไรสักอย่างมากระตุ้นให้ตนเองได้สติ และเมื่อมองไปทางชายชราผู้มีชื่อว่า ‘รอน’ อีกครั้ง เขาก็ยังคงเห็นภาพของเคล เฮนิทูล สะท้อนบนกระจกที่อยู่ด้านหลังอีกฝ่ายเช่นเดิม

ยังปลอดภัยไว้รอยขีดข่วนอยู่แฮะ

ดูเหมือนว่าตอนนี้เขาจะยังไม่ได้ปะทะกับตัวเอกของนิยาย

ใบหน้านี้หล่อเหลาสอาดสะอ้านดึงดูดให้มองจนไม่อาจละสายตา

พอลืมตาขึ้นมาอีกทีเขาก็กลายเป็นเคล เฮนิทูล ไปเสียแล้ว

ในช่วงต้นของนิยายกำเนิดวีรชน เคล เฮนิทูล คือจอมอันทพาลที่โดนตัวเอกอัดจนปางตาย ซึ่งนั่นก็คือตัวเขาเอง

“ปกติหนายน้อยไม่อาบน้ำเย็น คงจะหมายถึงน้ำดื่มใช่ไหมครับ”

เคลเหลือบตากลับมามองรอนผู้แสร้างทำเป็นโอบอ้อมอารี ทว่าความจริงกลับซุกซ่อนธาตุแท้และนิสัยอันโหดร้ายไว้ภายใน ชายหนุ่มเอ่ยกับอีกฝ่าย

“ขอเป็นน้ำดื่มแล้วกัน”

ดื่มน้ำเย็นตั้งสติก่อนแล้วค่อยว่ากัน

“กระผมจะจัดเตรียมให้เดี๋ยวนี้ครับ”

“ดี ขอบใจ”

รอนชะงักไปชั่วขณะและเผยสีหน้าสับสนเกินบรรยาย ทว่าชายหนุ่มกลับไม่ทันสังเกตเห็น

ในห้องนอนมีเพียงน้ำอุ่น รอนจึงต้องออกไปเอาน้ำเย็นจากข้างนอก เคลที่อยู่ในห้องเพียงล่ำพั่งลุกขึ้นจากเตียงแล้วเดินเข้าไปในห้องอาบน้ำเป็นอันดับแรก หากว่าเป็นโลกในนิยายจริงๆ ละก็ จะต้องมีการจกบานใหญ่ที่สุดอยู่นั้น

ในห้องอาบน้ำมีกระจกขนาดใหญ่เต็มตัวติดอยู่จริงดังคาด เคล เฮนิทูลต่างจากคนทั่วไป เขาให้ความสนใจในรูปร่างหน้าตาของตนมากกว่าสิ่งใด

ถึงขนาดติดกระจกขนาดมหึมาเอาไว้ในห้องอาบน้ำส่วนตัวเลยทีเดียว

ภาพของชายหนุ่มที่สะท้อนให้เห็นนั้นมีรูปร่างยอดเยี่ยมทีเดียว ต้องเรียกว่าเป็นหุ่นที่ใส่เสื้อผ้าแบบไหนก็ดูดีหรือเปล่าละ

“เคลจริง ๆ ด้วยแฮะ”

ชายหนุ่มในกระจกมีลักษณะตรงกับเคล เฮนิทส ตามนิยายทุกประการ ใน*ก้านิเดวีรชน* ได้บรรยายเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของเขาเอาไว้ละเอียดครบถ้วนด้วยเหตุนั้น หันที่ที่เห็นภาพสะท้อนของตน เขาจึงไม่อาจนึกถึงใครได้อีก นอกจากคนผู้นี้

เป็นไปได้ไหมว่าเวลาคนเราตกใจและสับสนมาก ๆ ก็จะต้องสงบลง เคล ไมลี คิมรกซุครุ่นคิดถึงเหตุการณ์เมื่อคืนอย่างใจเย็น

ในวันหยุดที่ไม่มีอะไรพิเศษ เขานึกอยากอ่านนิยายแฟนตาซีจากหนังสือเล่มที่ไม่ได้แต่ะมานานมากกว่าอ่านผ่านหน้าจอโทรศัพท์ เลยแวะเข้าร้านเช่าหนังสือ ด้วยความตั้งใจว่าจะอ่านให้จบภายในหนึ่งวัน เขาจึงเช่าทั้งหมดตั้งแต่เล่มแรกถึงเล่มสุดท้าย

ชื่อของหนังสือเล่มนั้นคือ *ก้านิเดวีรชน*

เขาอ่านจนถึงเล่มห้าก่อนจะผล็อยหลับไป พอลืมตาขึ้นมาอีกทีก็กลายเป็น เคล เฮนิทส ผู้โดนตัวเอกอัดจนว่มนิยายเล่มที่หนึ่งไปเสียแล้ว

นี่มันดำเนินเรื่องตรงตามในนิยายเลยนะเนี่ย

สวมร่างนั้นเหวอ

หลังจากข้ามผ่านความสับสนงงงมาได้แล้ว จิตใจของชายหนุ่มก็เริ่มสงบนิ่ง จากนั้นเนื้อหาในช่วงต้นของนิยายก็เริ่มผุดขึ้นมาเองในหัว

ก้านิเดวีรชน

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการถือกำเนิดของเหล่าวีรบุรุษในทวีปตะวันตกและตะวันออก ความขัดแย้ง รวมถึงการเติบโตของพวกเขาแน่นอนว่าตัวละครหลักเป็นชาวเกาหลี่และเป็นเพียงเด็กหนุ่มชั้น ม.ปลาย ปีหนึ่งที่ทะลุมิติเข้าไปในช่วงเวลานั้น อีกทั้งเขายังเป็นมนุษย์ที่ไม่มีวันแก่ชราเนื่องด้วยอายุขัยโดยเฉลี่ยที่ยืนยาวเทียบเท่ากับเผ่ามังกร

“...เป็นเรื่องแล้วสินะเนี่ย”

เขาโดนคนแบบนั้นทุบตีจนน่วม แต่เหนือสิ่งอื่นใดก็คือความจริงที่ว่าตอนนี้ตนยังไม่ถูกตัวเอกกระต๊อบ เคลล่สายตาจากกระຈกแล้วแค่ตัวลงในอ่างอาบน้ำที่เติมน้ำอุ่นไว้จนเต็ม เอนเคิร์ชชะพิงชอบอ่างพลาถเงยหน้ามองเพดานที่ตกแต่งด้วยหินอ่อนราคาแพง ซึ่งก็เป็นเรื่องที่แน่นอนอยู่แล้วเพราะหินอ่อนเป็นวัสดุที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในอาณาเขตที่เคลล่อาศัยอยู่

เคลล่จ้องมองเพดานก่อนจะโผล่ออกมา

“ไม่มีอะไรให้ต้องเสียใจสักหน่อย”

ชีวิตในฐานะคิมรูกฐไม่มีเรื่องอะไรให้รู้สึกอาลัยอาวรณ์เป็นพิเศษ เขาเป็นเด็กกำพร้า ไม่มีทรัพย์สินเงินทองใดๆ ไม่มีคนที่รักสุดหัวใจจนตายแทนกันได้ ไม่มีแม้แต่เพื่อนพ้องที่เขายินยอมพร้อมจะสละชีวิตให้ เขาเพียงมีชีวิตอยู่เพราะยังตายไม่ได้ก็แค่นั้น

ใช่ ยังตายไม่ได้

คิมรูกฐนั้นเกลียดความตายมาก ความเจ็บปวดเองก็เช่นกัน

พ่อแม่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ตั้งแต่ตอนที่เขายังเด็ก มีเพียงเขาคนเดียวที่รอดชีวิตจากเหตุการณ์นั้น ไม่ว่าจะความเจ็บปวดหรือความตายเขาล้วนเกลียดมันทั้งหมด ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ต่อให้ต้องเกลือกกลิ้งบนพุงที่เต็มไปด้วยขี้หมา แต่ว่าการมีชีวิตอยู่ต่อก็ย่อมดีกว่าเป็นไหนๆ¹

นั่นหมายความว่า ฉันจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปโดยไม่ถูกอัดให้ได้

เคลล่ไม่รู้ว่าตอนนี้ตนเองอยู่ในช่วงเวลาไหนกันแน่ แต่ที่มันใจได้ อย่างหนึ่งก็คือจนถึงตอนนี้เขายังไม่ได้เจอกับตัวเอกของเรื่องแน่นอน ซึ่งเหตุผลรองรับนั้นช่างเรียบง่าย

ยังไม่มีแผลเป็นตรงสีข้างเฮะ

เคล เฮนทูล จอมอันทพาลแห่งตระกูลเคนต์เฮนทูลนั้น ก่อนจะพบกับตัวเอกของเรื่อง เขาออกไปตีไม้เหล่าและอาละวาดตำทอขว้างปาข้าวของไปทั่ว

---

¹ หมายถึง แม้จะมีชีวิตอยู่อย่างต่ำต้อยและลำบาก แต่ก็ดีกว่าต้องเผชิญกับความตาย

แล้วลงเอยด้วยการถูกขาโต๊ะที่หักที่มจนเกิตรอยแผลเป็นตื้นๆ ตรงสีข้าง

ข้างเป็นคนที่น่าสมเพชสันติ ไม่ได้มีใครทะเลาะกับเขาด้วยซ้ำ แต่เจ้าตัวกลับโมโหไปเองเพียงเพราะเหล่าไม่ถูกปากเลยทำลายข้าวของจนได้แผลเป็นมา หลังจากแผลนั้นหายดี เคลก็ได้พบกับตัวเอกของเรื่อง และหลังจากพบกันไม่กี่ครั้งก็จบลงด้วยฉากปะทะชนสะใจในท้ายที่สุด

“อืม”

เคลยกมือขึ้นกอดอก จมดิ่งอยู่ในห้วงความคิด

หลังจากฉากนั้นในนิยายเล่มหนึ่ง เขาก็ไม่รู้อีกเลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเคลต่อจากนั้น รู้เพียงว่าตัวเอกอย่างชเวฮันได้เผชิญกับเรื่องราวมากมายที่คาดไม่ถึง เขาต้องฟันฝ่าอุปสรรคสารพัดและเติบโตเป็นวีรบุรุษอย่างเต็มตัวพร้อมกับพวกพ้อง

ช่วงเวลาเปิดเผยโฉมหน้าของวีรบุรุษเองก็ใกล้เข้ามาแล้ว สงครามกำลังปะทุขึ้นทั่วทวีป และอีกไม่นานความเสียหายก็จะลุกลามไปทั่วทั้งทวีป ผั่งตะวันตกและตะวันออก รวมถึงอาณาจักรโรนที่เคลอาศัยอยู่ก็จะได้รับผลกระทบด้วยเช่นกัน ยุคสมัยที่เหล่าวีรชนทั้งหลายจะได้สยายปีกออกเพื่อแสดงความกล้าหาญได้มาถึงแล้วนั่นเอง

เขาขมวดคิ้วมุ่น คิมรุษที่กลายมาเป็นเคลนั้นมีคติประจำใจในการใช้ชีวิตอันสุดแสนจะเรียบง่าย

มีชีวิตยืนยาว ไม่เจ็บไม่ป่วย และเพลิดเพลินไปกับความสุขเล็กๆ น้อยๆ

ใช้ชีวิตอย่างสุขใจ

“...ก่อนอื่นฉันต้องไม่โดนอัด ส่วนเรื่องอื่นนอกเหนือจากนั้นก็ปล่อยให้มันดำเนินไปตามเนื้อเรื่อง เพราะตัวเอกก็จัดการส่วนที่เหลือต่อเองแหละ”

เนื้อหาช่วงต้นเรื่องนั้น ไม่ต้องเค้นสมองเขาก็จำบทบรรยายเกี่ยวกับรูปลักษณะตัวละครได้ทุกบรรทัดไม่มีลืมนิดเดียว ถึงขนาดที่ว่าหากคนอื่นรู้เข้าก็คงมองว่าเขาประหลาด

เคลขนานานผ่อนคลายความเหนื่อยล้า และได้ข้อสรุปหลังจากที่

สมองปลอดโปร่งขึ้น

“ก็น่าลองดูสักตั้งแฮะ”

อันดับแรก เขาควรหาทางหลีกเลี่ยงสงครามที่กำลังจะเกิดขึ้นบนทวีปแห่งนี้และมีชีวิตรอดต่อไปให้ได้ เพราะถึงอย่างไรภูมิหลังของเจ้าอันธพาลนี้ก็ดีกว่าชีวิตของคิมรูกซุมากโข ไหนจะตำแหน่งของอาณาจักรที่อยู่อันดีในทวีปตะวันตกซึ่งเหมาะสมอย่างยิ่งกับการหลีกเลี่ยงสงคราม อันที่จริงยังมีอาณาจักรอีกหลายแห่งในนิยายเรื่องนี้ที่ไม่ได้รับผลกระทบจากสงคราม

“นายน้อย อยู่ในห้องอาบน้ำหรือเปล่าครับ”

เสียงของรอนดังขึ้นหลังบานประตู เคลพลันนึกถึงตัวตนที่แท้จริงของอีกฝ่าย

อดีตนักฆ่าที่นั่งเรือข้ามมาจากทวีปตะวันออก แม้ภายนอกจะแสนหล่อทำตัวเป็นคนอ่อนโยนจิตใจดี แต่ตัวตนที่แท้จริงของอีกฝ่ายคือตาแก่จอมเจ้าเล่ห์

“ใช่ เดี๋ยวจะออกไปแล้ว”

เขาพูดเป็นกันเองกับชายชราได้อย่างเป็นธรรมชาติ เคลตระหนักถึงข้อเท็จจริงนี้และตัดสินใจได้แล้วว่าจะทำอะไรต่อไป

ก่อนอื่นต้องไล่ตาแก่นี้ออกไปและโยนให้เป็นภาระของตัวเอง

แม้ชายชราคอนนี้จะสามารถสังหารเคลได้ด้วยการฟาดเพียงครั้งเดียว แต่กลับปฏิบัติต่อเขาประหนึ่งลูกหลานน่าสงสารที่ถูกทิ้ง ต่อให้แสร้งยิ้มอย่างมีเมตตา ทว่ารอนกลับไม่มีความรู้สึกรักใคร่ใดๆ ต่อเคลเลยแม้แต่น้อย และหลังจากที่เคลโดนตัวเอกอย่างชเวฮันอัดจนน่วม รอนกับปีศาจผู้เป็นลูกชายก็จากไปพร้อมชเวฮัน

เคลสวมเสื้อคลุมแล้วเดินออกจากห้องอาบน้ำในทันที จากนั้นรอนผู้มีใบหน้าโอบอ้อมอารีก็ยืนเฝ้าที่มีแก้วน้ำวางอยู่มาให้เขาอย่างระมัดระวัง

“นี่ครับ นายน้อย”

เคลหยิบแก้วน้ำแล้วเดินผ่านชายชราไป เขายังไม่ยอมยกเชิฐหน้ากับตาแก่เจ้าเล่ห์ในตอนนี

“อืม ขอบใจ”

แม้รอนจะเผยสีหน้าแปลกใจอีกครั้ง ทว่าเคลกลับเดินผ่านไปโดยไม่ทันสังเกตเห็น

ชายหนุ่มครุ่นคิดขณะจิบน้ำเย็น

ที่นั่นเต็มไปด้วยผู้แข็งแกร่งมากมาย

เรียกได้ว่ามากเกินไปด้วยซ้ำ ไม่ว่าตัวเอกจะเดินทางไปไหนก็มักจะได้พบกับมนุษย์ผู้แข็งแกร่งซึ่งชุกช่อนความลับเอาไว้ รวมถึงเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหลาย

ฉันต้องมีพลังพอที่จะปกป้องตนเองได้ก่อนสินะ

เขาจำเป็นต้องแข็งแกร่งขึ้นในระดับหนึ่งเพื่อมีชีวิตยืนยาวและปราศจากโรคภัยไข้เจ็บท่ามกลางทวีปที่สงครามกำลังจะปะทุขึ้นทั่วทุกแห่งหน และแน่นอนว่าแข็งแกร่งเกินไปก็ไม่ได้เช่นกัน เพราะแบบนั้นมีแต่จะเกิดเรื่องให้ต้องเจ็บตัวหนักกว่าเดิม

เคลนึกถึงโชคชะตาอันคาดไม่ถึงนับครั้งไม่ถ้วนที่ปรากฏขึ้นช่วงต้นเรื่อง ในบรรดาพลังที่เสริมความแข็งแกร่งให้แก่ตัวเอกและพวกพ้อง เขาพลันนึกถึงพลังหนึ่งซึ่งสามารถได้มาง่ายๆ โดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อ ตามด้วยพลังอีกสองสามอย่างที่ผุดขึ้นในหัว เขาแค่ต้องเลือกหนึ่งในนั้นก็พอ

“นายน้อย กระผมจะเข้าไปแต่งตัวให้ นะครับ”

“อ้อ ได้สิ ขอบใจ”

ไม่นานประตูก็เปิดออกพร้อมบรรดาข้ารับใช้ที่เข้ามาช่วยรอนแต่งตัวให้เป็นผู้เป็นนาย เคลเอ่ยขึ้นขณะมองเสื้อผ้าที่ข้ารับใช้ถือเข้ามา โดยไม่ทันสังเกตว่ารอนมีสีหน้าเรียบเฉยต่างจากปกติ

“เออ วันนี้ขออะไรเรียบๆ หน่อย”

เคลปฏิเสธเสื้อผ้าที่มีระบายกรุยกราบทั้งหมด ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ชอบเสื้อผ้าเรียบง่ายที่ใส่แล้วหายใจสะดวกมากกว่า

“ครับ นายน้อย”

ข้ารับใช้ผู้มีหน้าที่จัดเตรียมเสื้อผ้ารับกู่ลึกลับจะนำชุดเรียบๆ สองสามชุดออกมาให้ เคลจึงเปลี่ยนไปใส่ชุดที่ดูเรียบง่ายที่สุดในบรรดาเสื้อผ้าเหล่านั้น

หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว เคลก็ขมวดคิ้วเล็กน้อยเพราะชุด

ที่เลือกมาโดยคิดว่าดูธรรมดาที่สุดแล้วก็ยังหวัหวัเกินไปอยู่ดี ซึ่งเขาไม่ค่อยชอบใจเท่าไรนัก แต่ถึงอย่างนั้นภาพที่สะท้อนผ่านกระจกก็ออกมาดูดีทีเดียว

นี่สินะ หน้าตาดีใส่องไรก็ดีไปหมดจริง ๆ

สมแล้วที่เป็นโบหน้าอันสมบูรณ์แบบตามอุดมคติ เคลมองตนเองในกระจกพลางขยับจัดแจงเสื้อผ้าให้เข้าที่ ก่อนจะหันไปहारอนซึ่งยังคงแสँगยิ้มยิ้มใจดีอยู่เช่นเดิม

“ไปกันเถอะ รอน”

“ครับ นายน้อย”

เคลเดินตามหลังรอน แม้จะไม่รู้แผนผังคฤหาสน์อย่างละเอียด แต่หากเดินตามอีกฝ่ายไปคงไม่มีปัญหาอะไร บรรดาข้ารับใช้ชายหญิงที่สับตากับเขาต่างพากันทำตัวลึบพลางค้อมศีรษะทักทายอย่างสุภาพ ก่อนจะรีบเผ่นหายไประวดเร็ว

ถึงจะทำตัวแบบนั้น แต่เคลก็ไม่เคยหุบสติใครสักหน่อย

เขาแค่ชอบดื่มเหล้าและเที่ยวเล่นไปวัน ๆ เท่านั้น มีบางครั้งที่มาแล้วอาละวาดทำลายข้าวของตามประสาอันทพาล อีกทั้งเคลยังไม่คิดคบค้าสมาคมกับใคร ยกเว้นแต่ไม่กี่คนที่ตนถูกใจเท่านั้น

เอาเถอะ ไม่มีใครมาวุ่นวายด้วยก็ดีแล้ว

เคลคิดในใจอย่างเป็นสุข ความจริงแล้วหากเขาได้เข้าไปอยู่ในร่างของพวกบุคคลตัวอย่างก็คงจะเหนือกว่านี้ กลับกันแล้ว การอยู่ในร่างของอันทพาลแบบนี้ทำให้เขาสามารถทำตัวสบาย ๆ ได้โดยไม่ต้องถูกใครควบคุม

“กระผมจะเปิดประตูให้ะครับ”

“อืม”

เคลพยักหน้ารับ ในนิยายบอกว่ารอนเลี้ยงดูเคลมาตั้งแต่ยังเล็กเสมือนเป็นปู่แท้ ๆ เขาจึงปฏิบัติต่ออีกฝ่ายเป็นอย่างดีเช่นเดียวกับที่ปฏิบัติต่อพ่อของตน คอยโต้ตอบกับชายชราทุกครั้ง และปฏิบัติต่ออีกฝ่ายในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง แม้ว่าภายในใจของรอนจะรู้สึกตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิงก็ตาม

ด้วยเหตุนี้ การปฏิสัมพันธ์กับรอนจึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับเคล

เพียงแค่คอยเฝ้าคอยตอบรับอย่างสม่ำเสมอและปฏิบัติต่ออีกฝ่ายอย่างมนุษย์คนหนึ่งก็พอ

“รับประทานมือเช้าให้อร่อยนะครับ”

“อืม นายเองก็ไปกินข้าวเถอะ รอน”

เคลเดินผ่านรอนเข้าไปในห้องอาหารโดยปราศจากความลังเล

เคานต์เดวูธ บิดาของเคลซึ่งเป็นผู้นำตระกูลเฮนิทส์คนปัจจุบัน เคาน์เตสผู้มีศักดิ์เป็นแม่เลี้ยง รวมถึงบุตรชายและบุตรสาวของเธอต่างหันมองเคลอย่างพร้อมเพรียง

“วันนี้ก็สายเหมือนเคยนะ”

ชายหนุ่มปรายตามองเคานต์เดวูธที่เอ่ยปากทักทาย ในนิยายกำหนดวิธีชนมีการกล่าวถึงความรู้สึกของเคลที่มีต่อบิดาของตนไว้ว่า

‘เคลเชื่อฟังคำพูดของบิดาเพียงคนเดียว ต้องขอบคุณเคานต์เดวูธ เฮนิทส์ ที่สามารถผูกสายจูงจอมอันธพาลเอาไว้ไม่ให้ออกไปก่อเรื่องนอกเขตปกครองของตนได้’

แต่น่าเสียดายที่บิดาของเคลไม่ได้แข็งแกร่งหรือมีพลังวิเศษเฉกเช่นบิดาของผู้กล้าคนอื่นอีกมากมายในนิยาย เขาก็แค่มีเงินมากนิดหน่อยเท่านั้นแน่นอนว่าเคลชื่นชอบในจุดนี้ เพราะสภาพแวดล้อมในครอบครัวนี้ช่างเหมาะสำหรับการใช้ชีวิตเรียบง่ายไร้กังวลเป็นอย่างยิ่ง

แม่เลี้ยงคิดว่าเคลเกลียดตน เธอจึงคอยแต่จะหลบเลี่ยง

บุตรชายคนรองซึ่งเฉลียวฉลาดกว่าพี่ชายก็รู้สึกลำบากใจที่จะเข้าหาเนื่องจากช่องว่างระหว่างวัย

แม้แต่น้องสาวคนเล็กผู้น่ารักเองก็เอาแต่หลบหน้าหลบตาพี่ชายอย่างเขา

แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพวกเขาถนัดกันแกล้งรังแกเคล และตัวเคลเองก็ไม่ได้ไปรังควานอะไรพวกเขา ต่างฝ่ายต่างใช้ชีวิตประหนึ่งเป็นคนแปลกหน้าสำหรับกันและกันเท่านั้น

ช่างเป็นสภาพแวดล้อมที่ยอดเยียมต่อการผลิตเพลินไปกับชีวิต

อันเจียบสงบตามลำพังเสียจริง

“นั่นสิ”

“ครับ ท่านพ่อ”

เคลนั่งลงพลงกวาดตามองโต๊ะที่เต็มไปด้วยอาหารอันหรูหราต่างจากที่บอกว่าเป็นมือเข้าอย่างสิ้นเชิง ทว่าจู่ๆ กลับรู้สึกแปลกๆ จึงเงยหน้าขึ้นมา

“มีอะไรจะพูดกับผมหรือเปล่าครับ”

“...ไม่ๆ ไม่มีอะไรหรอก”

เดวูรจ้องมาที่เขาเช่นเดียวกับสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัว แต่เมื่อเคลไล่สบตาด้วยทีละคน พวกเขาต่างรีบพากันเบนสายตามองไปทางอื่น และจัดการมือเข้าของตนตามเดิม

คงจะติดขัดกับฉันกันน่าดูละสิ

เคลเองก็หันกลับมาสนใจอาหารอันหรูหรานบนโต๊ะซึ่งต่างจากตอนที่เขาอยู่คนเดียวและทำอาหารง่าย ๆ กินเองราวฟ้ากับเหว ชายหนุ่มลอบอมยิ้ม ก่อนจะเริ่มใช้มีดหั่นแบ่งครึ่งไส้กรอกเป็นอันดับแรก

ต่างกันตั้งแต่ความชุ่มฉ่ำเลยนะเนี่ย

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเป็นไส้กรอกทำมือหรือเป็นเพราะการย่างอย่างพิถีพิถันกันแน่ เมื่อใช้มีดหั่นลงไปน้ำซุบข้างในถึงได้ไหลทะลักออกมา อีกทั้งสีสันของไส้กรอกที่สุกกำลังดีก็ยิ่งกระตุ้นความอยากอาหาร

เครื่อง

ในตอนนั้นเองเขาก็ได้ยินเสียงของตก เมื่อเคลสบตากับบาเซนผู้เป็นน้องชายก็พบว่าเด็กหนุ่มทำล่อมหลุดมือ

“ขอภัยครับ”

บาเซนกล่าวขอโทษด้วยท่าที่สุ่มเสี่ยงเช่นบุคลิกที่บรรยายไว้ในหนังสือ ในระหว่างนั้นซาร์บใช้กริบนาล้อมคั่นใหม่มาให้แล้วเก็บคั่นที่ร่วงอยู่บนพื้นกลับไป ภาพนั้นทำให้เคลคิดว่าชีวิตขุนนางช่างสะดวกสบายเสียจริง ก่อนจะหันกลับมาสนใจอาหารอีกครั้ง

เคลพบข้อดีข้อแรกของการทะลุเข้ามาในหนังสือแล้ว นั่นคือมือเข้าอันอุดมสมบูรณ์ที่เติมเต็มกระเพาะจนอึดหน่าสำราญ

เขาไม่สามารถหุบยิ้มได้เลย

“...เฮอะ”

นั่นทำให้เขาไม่ทันได้ยินเสียงถอนหายใจของบาเซน

เคลพินิจอาหารที่วางอยู่ตรงหน้าทีละจาน ก่อนยื่นส้อมไปยังจานสลัด ซึ่งทำจากบรรดาผลไม้ที่เขาไม่รู้จัก หลังจากในท้องเต็มไปด้วยเนื้อ ซุป และขนมปังแล้ว เคลก็เริ่มถูกดึงดูดด้วยอาหารหน้าตาแปลกใหม่

ชายหนุ่มส่งผลไม้หน้าตาคลายสัสมแต่สีกลับเหมือนองุ่นเขียวเข้าปาก แล้วกัดเบาๆ

“อืม”

ทันใดนั้น รสชาติผลไม้หวานฉ่ำพลันกระจายทั่วโพรงปาก เขาเกลียดผลไม้รสเปรี้ยว แต่ว่ารสชาติอันหอมหวานที่สัมผัสได้ในตอนท้ายทำให้ถึงกับน้ำลายไหลโดยไม่รู้ตัว

ในตอนนั้นเอง เคลก็สบตากับบิดาที่กำลังมองมา

“เคล”

ทั้งที่เคลรู้เรียกชื่อเคล แต่เขากลับเผยท่าทางลังเลราวกับไม่รู้จะพูดอะไร ทำเพียงขมวดคิ้วและเผยริมฝีปากอยู่อย่างนั้น เคลรู้สึกอึดอัดกับบรรยากาศระอกระอ่วนนี้จึงโพล่งสิ่งที่คิดออกไปอย่างไม่อ้อมค้อม

“อร่อยดีนะครับ”

“นั่นสินะ รสชาติเหมือนขยะ...หะ...หา ลูกบอกว่าอร่อยขึ้นแหรอ”

“ครับ อร่อยทุกอย่างเลยครับ”

คราวนี้เคลลองจิ้มผลไม้อย่างอื่นเข้าปากบ้าง ริมฝีปากของเขาระบายยิ้มอีกครั้งเมื่อรสชาติหวานล้ำชุ่มฉ่ำกระจายไปทั่วทุกอณูในโพรงปาก

ถึงอย่างไรเขาก็คือเคล อันธพาลผู้ไม่รู้มารยาทขุนนางอยู่แล้ว แม้ว่าจะไม่ควรทำกริยาแบบนี้ตอนกำลังพูดกับบิดาหรือท่านเคานต์ผู้นำตระกูล แต่ก็ช่างมันปะไร ในเมื่อเขาเป็นอันธพาลนี่นา

เป็นอันธพาลนี่มันสุดยอดจริง ๆ

ถึงแม้เคลจะใช้ชีวิตลอยชายไปวัน ๆ แต่ทุกคนก็ปล่อยให้เขาทำตัวแบบนั้น ตราบใดที่ไม่โดนตัวเอกของเรื่องอัดจนละ นี่ก็นับว่าเป็นชีวิต

อันแสนวิเศษจริง ๆ

ซึ่งนั่นเป็นไปตามที่เคลคาดไว้ เพราะไม่มีใครทำหิการกระทำอัน
ไร้มารยาทของเขา กลับกันแล้วเดิร์ธทำเพียงพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มประหม่า

“อืม อร่อยใช้ไหมล่ะ เห็นลูกกินอร่อยแบบนี้พ่อก็ดีใจ”

สมแล้วที่อีกฝ่ายเป็นเพียงคนเดียวที่รักและเอาใจใส่เคลเสมอมา ทั้ง
ยังโอบรับนิสัยหยาบคายไร้มารยาทของบุตรชายเอาไว้ด้วย ว่ากันตามจริงแล้ว
หากเขารักบุตรชายก็ควรหาทางแก้ไขนิสัยเสีย ๆ เหล่านั้นให้ได้ถึงจะถูก
อย่างไรก็ตาม ในเมื่อเคลตอนนี้ไม่ใช่เคลตัวจริง ความคิดเหล่านั้นจึงล้วน
ไร้ความหมาย

“ครับ ท่านพ่อเองก็กินเยอะ ๆ นะครับ”

บาเซนถอนหายใจดัง ‘เฮอะ’ ออกมาอีกครั้ง ทว่าคราวนี้เคลได้ยื่นเข้า
จึงละลายตาจากจานอย่างเงิบ ๆ อีกหน บาเซนอายุสิบห้าปี อยู่น้อยกว่า
เคลที่เขาสวมร่างอยู่ตอนนี้สามปี และเป็นน้องชายที่น่าอัศจรรย์ของเคล
ในหลายๆ แง่มุม

บาเซนแตกต่างจากพี่ชายที่เป็นอันทพาลอย่างเคลโดยสิ้นเชิง ด้วย
ความเฉลียวฉลาด บุคลิกเคร่งขรึม และมีความรับผิดชอบสูง บรรดาคน
ในตระกูลจึงผลักดันให้เขาขึ้นเป็นผู้นำตระกูลคนต่อไป คิมรุษที่ตอนนี้
กลายเป็นเคลไปแล้วก็คิดว่ากการตัดสินใจแบบนี้เป็นเรื่องที่ถูกต้องเช่นกัน

แทนที่จะต้องมาปวดหัวกับการแบกรับหน้าที่ปกครองบ้านเมือง
ผู้เป็นพี่ชายของเจ้าเมืองแล้วใช้ชีวิตลอยชายไปวัน ๆ ในมุมสงบ ๆ สักแห่ง
ของอาณาเขตเสียยิ่งดีกว่า

เคลไม่ต้องการลูบคมบาเซนโดยเปล่าประโยชน์ ต่อให้จะได้ยินเสียง
อีกฝ่ายถอนหายใจด้วยความสังเวชแบบนี้ขณะมองพี่ชาย แต่เขาจะทำอะไร
ได้ละ

ในอนาคตหากบาเซนขึ้นดำรงตำแหน่งเจ้าเมือง ด้วยนิสัยของเจ้าตัว
คงจะไม่สั่งประหารชีวิตเคล แต่ถ้าเขาอยากออกไปใช้ชีวิตในชนบทอย่างสงบสุข
โดยไร้รอยขีดข่วน ก็ไม่ควรหาเรื่องกวนประสาทบาเซน

แต่ถ้าเกิดว่าไม่ได้ผล ฉันจะหอบเงินส่วนหนึ่งที่แบ่งเตรียมไว้ล่วงหน้า

แล้วหนีไปยังที่ที่ไม่มีสงคราม เท่านั้นที่เรียบง่าย

เคลยังคงกินต่อไปโดยสร้างทำเป็นไม่ได้ยินเสียงถอนหายใจของน้องชาย กระทั่งทุกคนกินมื้อเช้าเสร็จแล้ว เดรูธก็ลุกจากโต๊ะเป็นคนแรก ดูเหมือนเจ้าตัวจะพึงพอใจกับมื้อเช้าวันนี้ไม่น้อย ริมฝีปากถึงได้แต่งแต้มด้วยรอยยิ้ม

แต่ก็อร่อยมากจริงๆ นั่นแหละ

ถ้าอาหารมื้อเช้าเป็นแบบนี้ ต่อไปเขาคงต้องลงมากินมื้อเช้าทุกวันแน่ๆ แม้ว่าจะต้องอดนอนตื่นสายก็ตาม

เดรูธกวาดตามองบรรดาสมาชิกในครอบครัวที่ยืนขึ้นตามเขาทีละคน ก่อนจะสบตากับคนสุดท้าย นั่นคือเคลผู้เป็นบุตรชายคนโต

“เคล ลูกไม่อยากจะอะไรเลยเหรอ”

แม้เคลจะงุนงงกับความใจดีอย่างกะทันหันของเดรูธ แต่เขาก็เฝ้าตอบอย่างตรงไปตรงมา

“ขอเงินหน่อยครับ”

“ได้สิ พ่อจะให้เยอะๆ เลย”

อีกฝ่ายตอบรับอย่างไม่ลังเล

สมกับเป็นครอบครัวผู้มีอันจะกินจริงๆ

เนื่องจากเป็นอาณาเขตที่ทำเหมืองหินอ่อนและผลิตไวน์เป็นหลัก พวกเขาจึงหาเงินได้เป็นกอบเป็นกำในช่วงที่ทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ที่สุด ก่อนที่จะเกิดสงคราม

“ครับ ขอเยอะที่สุดเท่าที่ให้ได้เลยนะครับ”

เคลรู้สึกถึงสายตาของน้องทั้งสองที่จ้องมองมา แต่ไม่มีอะไรที่เขาต้องเหนียมอาย ในเรื่องการขอเงินก็นับว่าดีกว่เดิมแล้วอาละวาดไม่ใช่ว่าหรือไง

เขาจำเป็นต้องมีเงิน แผนการในอนาคตถึงจะง่ายขึ้น

แม้เคลไม่คิดหาเรื่องให้ตนเองต้องเจ็บตัว แต่เขาก็ยังมองหาโอกาสเพื่อให้ได้รับพลังที่ทำให้ตนแข็งแกร่งขึ้น และการจะได้รับโอกาสนั้นมาก็ต้องมีเงินมากพอสมควร

“ได้สิ พ่อจะให้มากที่สุดเท่าที่จะให้ได้เลย”

เคลย์มอย่างพึงพอใจกับคำตอบอันหนักแน่นของบิดา แต่หลังจากที่กลับมาถึงห้องนอนของตนได้ไม่นาน เขาก็ถึงกับพูดไม่ออกเมื่อเห็นตัวเงินที่ยันส์ซึ่งเป็นผู้ช่วยพ่อบ้านนำมาให้ ตัวเงินที่ออกรวมกันโดยกระทรวงการคลังและกระทรวงเวทมนตร์แห่งราชอาณาจักรทำให้เคลย์ใจเต้นโครมคราม

ทำไมมันเยอะขนาดนี้เนี่ย

ครอบครัวยุคนี้ไม่ใช่แค่พอมีเงิน แต่ต้องเรียกว่ามีเงินมหาศาล

แม้ในหนังสือจะบรรยายว่าเคลย์มีเงินทองมากมาย แต่ก็ไม่รู้ว่ามีมูลค่าที่แท้จริงมีอยู่เท่าไรกันแน่ ทว่าพอได้เห็นตัวเลขที่ระบุอยู่บนตัวเงินแล้วก็รับรู้ได้อย่างแจ่มแจ้งว่าเงินส่วนตัวของเขามีจำนวนมหาศาลขนาดไหน

ลิปลั่นเกลลอน

เทียบเท่ากับลิปลั่นวอนของเกาหลีสี่ หากเป็นแบบนี้แผนการที่เขาวางไว้ก็จะเปลี่ยนไป สมองของเคลย์จึงเริ่มประมวลผลอย่างรวดเร็ว

“นายน้อย กระผมขอตัวก่อนนะครับ”

ผู้ช่วยพ่อบ้านยื่นตัวเงินให้ก่อนจะกล่าวลา ทว่าเคลย์ไม่ได้ตอบรับแม้แต่คำเดียว ผู้ช่วยพ่อบ้านยันส์ตรงไปที่ประตูด้วยสีหน้าปกติ แต่แล้วก็ชะงักฝีเท้าลงกลางคันเมื่อเคลย์ลุกขึ้นจากที่นั่น

“รอน ไปห้องหนังสือกัน”

ยันส์ตกตะลึงกับสิ่งที่เคลย์พูดออกมา กระทั่งรอนเองก็ไม่ต่างกัน

“หะ...ห้องหนังสือเหรอครับ”

เคลย์ก็สงสัยขึ้นมา เพราะน้อยครั้งที่ตาแก่เจ้าเล่ห์คนนี้จะย้อนถามเขาด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก หรือว่ามีเรื่องอะไรที่ทำให้ไปที่นั่นไม่ได้ อย่างนั้นหรือ “ใช่”

จะวางแผนก็ต้องไปที่ห้องหนังสือไม่ใช่หรือไง ในห้องนอนไม่มีโต๊ะที่พอจะเขียนหนังสือได้ กระทั่งกระดานก็ยังไม่มีด้วยซ้ำ ส่วนสิ่งที่มีกลับเป็นขวดเหล้าที่ดูหายากมากมายวางเรียงรายอยู่เต็มไปหมด

“คือว่า...นายน้อยครับ”

“ทำไมเหรอ”

เคลมองผู้ช่วยพ่อบ้านซึ่งมีท่าทีลำบากใจ

“คือว่า ห้องหนังสือยังไม่ได้ทำความสะอาดรอบเช้าเลยครับ”

“งั้นเหรอ แล้วไงล่ะ ไม่ได้ทำความสะอาดสักวันคงไม่เป็นไรหรอก”

“ไม่ได้ครับ กระผมจะให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้”

ผู้ช่วยพ่อบ้านยืนกรานเสียงแข็งผิดปกติ แล้วยิ้มกว้างพร้อมชูขึ้นมา
หนึ่งนิ้ว

“กรุณารอสักหนึ่งชั่วโมงนะครับ! กระผมจะทำให้ดีที่สุดเพื่อให้
ห้องหนังสือสะอาดเอี่ยมอ่องจนดูไม่เหมือนห้องที่ถูกทิ้งร้างเป็นสิบปี แต่
เป็นห้องหนังสือที่เพิ่งถูกใช้งานไปเมื่อวานเลยครับ!”

“ไม่ คือ...เอาแบบนี้ก็ได้”

แค่หนึ่งชั่วโมงเขารอได้อยู่แล้ว

“ครับ ถ้าอย่างนั้นกระผมจะไปรายงานเรื่องนี้ให้นายท่านทราบด้วย
ครับ”

“ไม่ ไม่จำเป็นต้องทำถึงขนาดนั้นหรอก แต่ถ้าอยากทำก็ทำเถอะ”

“ครับ นายน้อย ถ้าอย่างนั้นกระผมขอตัวก่อนนะครับ”

“อืม ไปเถอะ”

แผ่นหลังของฮันส์ที่ปิดประตูแล้วจากไปอย่างเงียบเชียบสมเป็นผู้ช่วย
พ่อบ้านที่ผ่านการอบรมมาอย่างดีนั้นเปี่ยมความมุ่งมั่นตั้งใจอย่างบอกไม่ถูก
เคลได้ยินมาว่าขณะนี้ผู้ช่วยพ่อบ้านสามคนกำลังแข่งกันชิงตำแหน่งพ่อบ้าน
ดังนั้นพวกเขาจึงดูกระตือรือร้นเป็นพิเศษ

“รอน”

“ครับ”

“อะไรกัน ทำไมเหม่อลอยแบบนี้”

“ขออภัยครับ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก”

รอนเผยสีหน้าแปลกๆออกมาอีกครั้ง ทว่าเคลมัวแต่่วนอยู่กับการเก็บ
ตัวเงินอันล้ำค่าใส่ช่องกระเป๋าด้านในเสื้ออย่างทะนุถนอม จะว่าไปแล้ว
ดูเหมือนสติของเขาจะไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวเท่าไร ถึงได้ลืมหามาวันนี้

ไปเสียสนิท

“วันนี้วันที่เท่าไร?”

หากเป็นคนอื่นอาจจะรู้สึกว่าเขาถามอะไรแปลกๆ ทว่ารอนกลับตอบคำถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“วันที่ 29 เดือนสาม ปี 781 ตามปฏิทินเฟลิสครับ”

“อืม เรื่องใหญ่นิดหน่อยแฮะ”

“ครับ?”

“ไม่มีอะไร”

เคลลั่งเงินสิบล้านเกลลอนที่อยู่ในช่องกระเป๋าตรงอกเสื้อออกมาไว้ในมืออีกครั้งอย่างทะนุถนอม เพราะสิ่งเดียวที่ไว้ใจได้มีเพียงเงินเท่านั้น

ไม่ใช่วันนี้ แต่เป็นเมื่อวานสินะ วันที่ 28 เดือนสาม ปี 781 ตามปฏิทินเฟลิส

หมู่บ้านแฮร์ริสเป็นสถานที่แรกที่ตัวเอกอย่างชเวฮันได้สัมผัสกับสายสัมพันธ์ของมนุษย์อีกครั้งหลังหนีออกมาจากป่าแห่งความมืด เขาสร้างสายสัมพันธ์ที่เรียกว่าครอบครัวและเพื่อนฝูงขึ้นมาที่นั่น ทว่าเมื่อวานนี้ชาวบ้านในหมู่บ้านกลับถูกสังหารหมู่โดยฝีมือขององค์กรอันลึกลับ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้กระแทกเคลที่อ่านนิยายห้าเล่มแรกไปแล้วก็ยังไม่รู้จักตัวตนที่แท้จริงขององค์กรลับ

อาจมีบางคนพูดถึงเหตุการณ์นี้ว่า

“ก็รู้แหละว่าแข็งแกร่งมาก แต่ตอนที่ชาวบ้านถูกสังหารหมู่ ชเวฮันมัวแต่ไปทำอะไรอยู่กันแน่”

ใช่ จะคิดอย่างนั้นก็ได้

แต่ก็มีเหตุผลอยู่ว่าทำไม*กานิดวีรชน* ถึงมีชื่อว่า*กานิดวีรชน* ไม่ใช่พลังแห่งวีรชน หรือสงครามของวีรชน

การถือกำเนิด

ตามความหมายของคำนั้น นิยายเรื่องนี้จึงเกี่ยวกับคนผู้หนึ่งที่ข้ามผ่านเส้นทางอันลำบากยากเข็ญนานปีการและเอาชนะความเจ็บปวดในอดีตก่อนจะก้าวขึ้นมาเป็นวีรบุรุษ ซึ่งมีตรรกภาพกับความรักก็ได้อกเงยขึ้นในระหว่างทาง

เช่นเดียวกับศัตรูและพันธมิตร

สิ่งที่ขาดไม่ได้ในสถานการณ์เช่นนี้ก็คือ ‘การตื่นรู้’ แม้ว่าชเวฮันจะมีศักยภาพที่สามารถระเบิดออกมาได้ตลอดเวลา อีกทั้งยังอาศัยอยู่ในป่าแห่งความมืดหลายสิบปี ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังเป็นเด็กจิตใจดีและบริสุทธิ์ จนไม่อาจพรากชีวิตมนุษย์ เด็กหนุ่มอาจเก่งกาจในการฆ่าสัตว์ร้าย แต่ก็ใจอ่อนกับมนุษย์พอๆ กัน

เพื่อให้เขากลายเป็นวีรบุรุษ นิยายเล่มนี้จึงได้วางสถานการณ์ที่เป็นจุดเปลี่ยนไว้หนึ่งอย่าง ชเวฮันเข้าไปในป่าแห่งความมืดเพื่อเสาะหาสมุนไพรหายากมารักษาหญิงชาวบ้านที่ดูแลเขาประหนึ่งลูกชาย

เขาเดินลึกเข้าไปในป่าแห่งความมืดและหาสมุนไพรมาได้ในที่สุด ทว่าเมื่อกลับออกมา สิ่งที่เหลืออยู่ในหมู่บ้านมีเพียงศพของชาวบ้านที่ถูกสังหารหมู่บ้านเรือนที่จมอยู่ในกองเพลิง และเหล่านักฆ่าที่กำลังจะจากไป

ชเวฮันในตอนนั้นโกรธจนขาดสติและได้ลงมือฆ่าคนเป็นครั้งแรกแน่นอนว่าเป้าหมายต่อไปของเขาคือองค์กรลับ ซึ่งหลังจากนั้นองค์กรลับที่ว่าก็ปรากฏตัวในหนังสือและได้ปะทะกับชเวฮันเป็นครั้งแรก

ชเวฮันได้สติกลับมาหลังจากสังหารนักฆ่าจากองค์กรลับทั้งหมดแล้ว เด็กหนุ่มตกอยู่ในห้วงแห่งความสิ้นหวังอย่างลึกล้ำ เพราะไม่สามารถค้นข้อมูลใดๆ จากคนเหล่านั้นได้

ในขณะที่กำลังฝึงศพของชาวบ้าน เขาก็ได้ให้คำมั่นสัญญากับตนเอง

“ฆ่าพวกมันให้หมด ฆ่าทุกคนที่ทำให้เกิดเรื่องแบบนี้”

ในตอนนั้นชเวฮันได้ตระหนักถึงการฆ่าคนและความโศกเศร้าจากความตายเป็นครั้งแรก จิตใจของเด็กหนุ่มจึงพังทลายลงแน่นอนว่าหลังจากที่ได้พบกับเหล่าเพื่อนพ้อง เขาก็ได้สัมผัสกับสายสัมพันธ์และสภาวะอารมณ์อันหลากหลายของมนุษย์อีกครั้ง และเติบโตขึ้นเป็นวีรบุรุษอย่างแท้จริงในท้ายที่สุด

“...รอน”

“ครับ นายน้อย”

“ฉันขอน้ำเย็นสักแก้ว”

“...รับทราบครับ”

รอนออกไปจากห้องนอน เคลที่อยู่ตามลำพังจึงยกมือสองข้างขึ้นปิดหน้า

ปัญหาอยู่ที่เมืองแรกซึ่งชเวฮันผู้จิตใจบิตเบี้ยวได้มาเยือนหลังจากออกจากหมู่บ้านแฮร์ริส ก็คือเมืองเวสเตอร์นอันเป็นศูนย์กลางอาณาเขตเฮนิทส์

ที่นั่นเคลได้บังเอิญเข้าไปพัวพันกับชเวฮันและลงเอยด้วยการถูกอัดจนล้มเพราะค้นหาเรื่องยั้วโมโหอีกฝ่าย หลังจากนั้นชเวฮันก็ได้พบลูกน้องคนแรกที่เขาใจได้และสามารถนับเป็นสหาย นั่นคือ หัวหน้าที่พ่อก้าวบีครอส

...อุตุสาร์ทวางแผนไว้ล่วงหน้าว่าจะไปช่วยที่หมู่บ้านแฮร์ริสแท้ๆ

แผนที่ดีที่สุดซึ่งจะช่วยให้รอดจากการโดนอัดได้หลุดลอยไปแล้ว อันที่จริงเคลอยากช่วยชีวิตคนในหมู่บ้านที่อำนาจอับรับชเวฮันเอาไว้มากกว่าทำไปเพื่อไม่ให้ตนเองโดนอัด แต่ตอนนี้คงทำอะไรไม่ได้แล้ว

วิธีการเดียวที่เหลืออยู่มีเพียงห้ามไม่ให้ชเวฮันซึ่งจะเดินทางมาถึงเมืองเวสเตอร์นในวันพรุ่งนี้ด้วยความเร็วอันบ้าคลั่งและเต็มไปด้วยความเดือดดาลอัดเขาจนปางตาย

แต่การหลีกเลี่ยงไม่เจอกับตัวเอกเลยก็ไม่ใช่หนทางที่ดีเช่นกัน

เขาจำต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับชเวฮัน เพื่อชิงบีครอส รอน และชเวฮันให้เข้ามาเกี่ยวข้องกัน และเมื่อทั้งสามออกจากอาณาเขตไป การเดินทางที่แท้จริงจึงจะเริ่มต้นขึ้น เพราะฉะนั้นคำตอบจึงมีเพียงหนึ่งเดียว

สานสัมพันธ์ให้แล้วไล่ออกไป

หากเป็นไปได้เขาก็ต้องสร้างความประทับใจแรกที่ดีเอาไว้ก่อน

“น้ำครับนายน้อย”

“อ้อ ขอบใจ รอน”

เคลจิบน้ำหนึ่งอีกจากแก้วที่รอนยื่นให้ แต่แล้วก็ต้องขมวดคิ้ว

“ไม่ใช่ น้ำเย็นนี่”

“น้ำมะนาวนะครับ”

สมกับเป็นตาแก่เจ้าเล่ห์ รู้ทั้งรู้ว่าเคลคนก่อนหน้านี้เกลียดของเปรี้ยว เช่นเดียวกับคิมรกซู แต่อีกฝ่ายก็ยังนำน้ำมะนาวที่ต้องอาศัยขั้นตอนในการเตรียมมากกว่าน้ำเย็นมาให้ เคลอยากจะอาละวาดเพราะรสชาติเปรี้ยวฝาด แต่ใจหนึ่งก็กลัวตาแก่อดีตนักฆ่าเช่นกัน จึงสงบปากสงบคำแล้วกลืนใจดื่มน้ำมะนาวจนหมด

“ก็อร่อยดีนะ”

“ด้วยความยินดีรับนายน้อย อีกสักครู่ก็สามารถไปห้องหนังสือได้แล้วครับ”

“อืม”

รอยยิ้มอ่อนโยนนั่นทำให้เคลขณลุก ชายหนุ่มกำตัวเงินมูลค่าสิบล้านเกลลอนที่ได้มาครอบครองอย่างทะนุถนอม เพราะสิ่งเดียวที่เชื่อถือได้มีเพียงเงินเท่านั้น

ทดลองอ่าน